

det være lidet ønskeligt at gøre det paa den Maade, at Folketingsmandaternes Antal bleve forøgede i nævneværdig Grad. Naar man sammenligner Danmark med andre Lande, vil det allerede nu befindes, at Antallet af Folkerepræsentanter, set i Forhold til Landets Størrelse, navnlig Indbyggerantallet, er fuldt saa stort som andet Steds, og det er en gammel Erfaring, at der ikke vindes noget i Henseende til Kandidaternes Kvalitet ved at gøre Kredsen mange og smaa. Jeg mener af disse Grunde, at der ikke for Tiden er nogen Anledning til at tænke paa en almindelig Omordning af Valgkredsene, og jeg finder saa meget mindre Grund dertil, som jo ingen kan nægte, og de forskellige Partiers Taleré have jo udtrykkelig udtalt det, at den nuværende Valgkredsordning aldeles ikke hindrer dem i at arbejde sig frem. De have endogsaa alle udtalt de lyseste Forhaabninger, og man kan jo ikke forlange mere af en Valgkredsordning, end at den giver enhver berettiget Chance for dem, som ønske at arbejde sig frem.

Kort Tid efter, at Ministeriet blev dannet, var der en Ven af mig og Venstre, som sagde til mig: Nu maa De endelig passe paa ikke at begaa nogen Fejl, og jeg svarede dertil: Det er en Umulighed, men jeg haaber, at de Fejl, vi begaa, ikke maa blive alt for mange og ikke alt for store. Nu efter Valgenes Udfald kunde jeg sige, at Landet har talt. Jeg vil ikke anstille Beregninger i nogen Henseende, men det er jo et Faktum, at Landet har sendt ind en stor og trofast Majoritet, som er villig til at støtte Regeringen. Imidlertid vil jeg, efter at have advaret imod fantastiske og sangvinske Betragtninger over Valget, ikke selv gøre mig skyldig i noget lignende, og derfor skal jeg ogsaa indrømme, at det er muligt, at det for Regeringen og Regeringspartiet saa overordentlig gunstige Resultat af Valgene skyldes maaske i høj Grad Vælgernes Trofasthed og Langmodighed. De have med Kærlighedens Kaabe dækket over vore Synder. Det kunde ogsaa tænkes, at de havde sagt: de have begaaet mange og store Fejl, men dette Parti er jo i ethvert Tilfælde lige saa godt, maaske bedre end de andre. Jeg tror ikke, de have sagt saaledes, men det er i ethvert Fald en tænkelig Ting, og derfor vil jeg ikke undrage mig, at Spørgsmaalet, om Regeringen i den Tid, den har siddet, har begaaet Fejl, og hvor mange og hvor store de ere, bør kunne finde sin Afgørelse nu her i denne Sal. Efter at Diskussionen om Finanslovsfor-

slaget nu har været saa mange Dage og givet Anledning til saa megen Veltalenhed, tør jeg maaske gaa ud fra, at alt, hvad der overhovedet kunde bebrejdes Regeringen, nu er kommet frem.

Der er kommet mange forskellige Punkter frem. Især fra det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) og Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) fremkom en meget udførlig Kritik. Navnlig den sidste ærede Taler har udtalt, at vi eller, som han sagde: „de højtærede Ministre“, i de tre Maaneders Ferie, vi have haft, ved deres Handlinger, Cirkulærer og hvad de i øvrigt have foretaget sig, have givet Stof til Kritik, saa at „vi“, han og hans Parti, somme Tider have været ved at segné derunder. Man kan ikke beskyldte dette ærede Medlem for at have anlagt et for snævert Grundlag for sin Kritik. Man kan ikke nægte, at naar det ikke blot er vore *Handlinger*, men ogsaa, *hvad vi for øvrigt have foretaget os*, der har givet saa rigeligt Stof til Kritik, maa det have været haardt Arbejde for det ærede Medlem. Men det er et Spørgsmaal, om det ikke er gaaet den ærede Taler saaledes, som jeg i min videnskabelige Virksomhed har set hos unge og ivrige Forskere, at de have anlagt deres Studier paa et alt for bredt Grundlag. Muligvis Arbejdet havde været mindre og Resultatet bedre, hvis han havde indskrænket sit Grundlag noget. En Del af de Ting, han har fremdraget, er rene Bagateller, hvorpaa jeg ikke synes, at man burde spille de Ord. Jeg skal heller ikke gøre det, men jeg vil kun bede ham om ikke at tage mig det alt for ildt op, at jeg mener, at han i nogle Punkter er gaaet noget ud over, hvad den gode Smag tillader. Jeg vilde finde det saa meget mere ønskeligt, at han ikke gjorde det, som det forekommer mig, at et saa betydeligt oratorisk Talent ikke bør skæmmes af deslige uskønne Udvækster. Men jeg skal ikke opholde mig længere derved. Jeg mener nærmest, at det er Udslag af Forsøg paa at være morsom, og deslige Forsøg ere, selv om de ikke lykkes, dog anerkendelsesværdige og vidne desuden om et godt Humør, som baade lader formode, at det ærede Medlem lykkeligt har overstaaet de store Strabadser, og at han ser med noget lysere Blik paa Situationen og Regeringen, end adskillige af hans Udtalelser ellers kunde lade antage.

Naar man ser bort fra, hvad jeg kaldte Bagateller, og som det høje Ting vil finde det rimeligt, at jeg ikke giver